

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Gorazdova 1969/24, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2024, č. j. 57 A 14/2024-99,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2024, č. j. 57 A 14/2024-99, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Inspektorát České obchodní inspekce Jihočeského kraje a Vysočiny (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 9. 2023, č. j. ČOI 113737/23/2000/Ma, žalobci uložil úhrnnou pokutu ve výši 600 000 Kč a povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení za porušení § 3 odst. 1 písm. c), § 12a odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a naplnění skutkových podstat přestupků podle § 24 odst. 7 písm. a) a l) zákona o ochraně spotřebitele.

[2] Na základě kontrol provedených v časovém rozmezí od 5. 4. 2023 do 3. 5. 2023 v celkem dvanácti provozovnách žalobce bylo zjištěno, že žalobce spáchal sedmnáct přestupků tím, že neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně (tzv. referenční ceně) u vyjmenovaných výrobků, za kterou je nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy. Pro projednávanou věc je dále relevantní, že žalobce neinformoval spotřebitele o referenční ceně u výrobku *Lagris čočka červená 500g*, za kterou jej nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy v provozovně na adrese U Tržiště 2204 ve Velkém Meziříčí dne 5. 4. 2023, v provozovně na adrese Krumlovská 1103 v Prachaticích dne 11. 4. 2023 a v provozovně na adrese Jiráskova 1315 v Třeboni dne 12. 4. 2023. Stejným způsobem se žalobce dopustil přestupku u výrobku *Costa d'Oro EVOO Gold Foil olivový olej*

500ml v provozovně na adrese Jiráskova 1315 v Třeboni dne 12. 4. 2023 a v provozovně na adrese Urbinská 263 v Českém Krumlově dne 14. 4. 2023.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 2. 2024, č. j. ČOI 17880/24/O100/Sy/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“) výrok ve věci spáchání přestupku spočívající v nesprávném účtování výrobku *AGRO kapalné hnojivo na orchideje 500ml* a dále v neinformování spotřebitele o nejnižší ceně (tzv. referenční ceně) výrobků *Sovin Modrý Portugal červené víno 0,750ml* a *Veselá kráva tavený sýr 100g* zrušil a řízení pro tuto část skutku zastavil (výrok I.); ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil (výrok III.). Výrokem II. žalovaný snížil výši uložené pokuty na 570 000 Kč.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), v níž namítal, že za přestupky uvedené pod bodem 7), 8), 10) a 12) v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. neinformování spotřebitele o nejnižší ceně (tzv. referenční ceně) u výrobků *Lagris čočka červená 500g* a *Costa d'Oro EVOO Gold Foil olivový olej 500ml* byl již sankcionován rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského, ze dne 4. 9. 2023, č. j. 103402/23/3000/R/N, sp. zn. 291/30/23. Podle žalobce se tak jedná o pokračující delikt ve smyslu § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí jsou tak zatíženy procesní vadou v podobě porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož byl žalobce za tentýž pokračující delikt potrestán dvakrát.

[5] Zadruhé, žalobce namítal nesprávnou aplikaci absorpční zásady. Podle žalobce mělo být postupováno podle § 62 odst. 4 ve spojení s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a obě řízení měla být o totožných skutcích spojena. Ve společném řízení pak měl správní orgán I. stupně udělit žalobci za použití absorpční zásady úhrnnou pokutu.

[6] Zatřetí, žalovaná se nevypořádala s žalobcovou námitkou, podle níž oblastní inspektoráty a ústřední inspektorát jsou součástí žalované České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) jakožto jedné organizační složky státu zřízené zákonem č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o ČOI“). Podle žalobce tak lze očekávat koordinaci oblastních inspektorátů řízenou ústředním inspektorátem; z toho pak žalobce vyvozuje jako nepravděpodobnou skutečnost, že by oblastní inspektoráty navzájem nevěděly o provádění těchto šetření. To potvrzuje i skutečnost, že šetření proběhla v témže časovém období a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno jen pár dní po rozhodnutí Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského. Společné řízení by se tak jevilo i jako vhodná varianta z pohledu procesní ekonomie.

[7] **Krajský soud** v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[8] Soud shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaná při ukládání trestu nezohlednila přestupky, kterých se žalobce dopustil dle rozhodnutí Inspektorátu Jihomoravský a Zlínský. Argumentace žalované, že absorpce se může zohlednit pouze u přestupků projednávaných či projednatelných ve společném řízení, je dle krajského soudu zcela nesprávná, neboť vedení společného řízení není bezpodmínečnou podmínkou pro uplatnění absorpce. K tomu soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu

pokračování

(rozsudek ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019-43, a ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62), dle které mají správní orgány uplatnit absorpci bez ohledu na místní příslušnost.

[9] Přestože o přestupcích žalobce jako správní orgány I. stupně rozhodovaly různé inspektoráty podle své místní příslušnosti, nelze dle soudu přehlížet, že inspektoráty a ústřední inspektorát jsou součástí České obchodní inspekce, jakožto jedné organizační složky státu zřízené zákonem. U jednotlivých inspektorátů tak lze důvodně očekávat koordinaci jejich činnosti, pokud tedy dotčené inspektoráty vedly řízení o totožných přestupcích stejného pachatele. Tomu ostatně nasvědčují samotné kontroly vůči žalobci, neboť závady v ceně byly odhaleny při kontrolách provedených ve stejném období, a i rozhodnutí pak byla vydána v měsíci září 2023. Proto je dle soudu nutno, aby v napadeném rozhodnutí o obdobných správních deliktech spáchaných v souběhu a týkajících se shodných potravin stejného druhu i výrobce byla stanovena výše pokuty v souladu s absorpční zásadou, tedy byla zohledněna pokuta uložená rozhodnutím Inspektorátu Jihomoravský a Zlínský. V opačném případě by totiž žalobci k jeho tíži byly ukládány pokuty kumulativně jenom proto, že nemá Česká obchodní inspekce celostátní působnost, kdy zákon územní působnost rozděluje mezi jednotlivé inspektoráty.

[10] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu **kasační stížností**. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[11] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že by v projednávaném případě měla při ukládání správního trestu uplatnit absorpční zásadu ve vztahu k přestupkům projednaným předcházejícím rozhodnutím Inspektorátu Jihomoravského a Zlínského.

[12] Absorpční zásada zakotvená v § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se uplatní v případě více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení. Stěžovatelka připomíná, že podmínkou k projednání přestupků ve společném řízení podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je mimo jiné příslušnost téhož správního orgánu. Pokud správní orgán společné řízení o přestupcích nevedl, ačkoli měl, přihlédne k této skutečnosti v souladu s § 37 písm. b) téhož zákona a uloží pokutu v souladu s absorpční zásadou i ve vztahu k těm přestupkům, o kterých nebylo rozhodnuto ve společném řízení. Zákon o odpovědnosti za přestupky podle stěžovatelky nepředpokládá širší uplatnění absorpční zásady i ve vztahu k přestupkům, o kterých správní orgán nebyl povinen vést společné řízení. Argumentaci dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu nepovažuje stěžovatelka za zcela přílehavou, když uváděné rozsudky se vztahovaly k právní úpravě před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedené závěry stěžovatelky potvrzuje i rozsudek krajského soudu ze dne 10. 5. 2022, č.j. 61 A 19/2021-51, ve kterém se rovněž zabýval uplatněním absorpční zásady. Nyní napadeným rozsudkem se tedy krajský soud od svého předchozího rozhodnutí odchýlil.

[13] K argumentaci krajského soudu, podle níž je uložení pokuty v souladu se zásadou absorpce ve vztahu k přestupkům nutné i s ohledem na koordinovaný postup inspektorátů stěžovatelka uvádí, že kontroly jednotlivých provozoven žalobce provádí inspektoráty stěžovatelky (České obchodní inspekce) samostatně v rámci své místní příslušnosti. Případná shodná zjištění týkající se stejných výrobků mohou být výsledkem stejného nastavení

slevové akce ze strany žalobce. Nelze však učinit závěr, že proběhla koordinovaná akce zaměřená na konkrétní kontrolované výrobky; tak tomu v daném případě zcela jistě nebylo.

[14] Stěžovatelka proto na základě uvedeného navrhuje, aby kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Podle názoru žalobce **ve vyjádření ke kasační stížnosti** je napadený rozsudek věcně správný. Z procesní opatrnosti znovu odkazuje na svou argumentaci co do pokračujícího deliktu, ergo porušení zásady *ne bis in idem* a tvrdí, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být zrušeno i z tohoto důvodu.

[16] Žalobce opakuje, že byl vícekrát potrestán za jeden skutek, právě v podobě pokračujícího správního deliktu ve smyslu § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle obou sbíhajících se rozhodnutí žalobce naplnil skutkovou podstatu téhož přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele spočívajícího v neinformování spotřebitele v souladu s § 12a odst. 1 písm. a) téhož zákona o nejnižší – tzv. referenční – ceně v posledních 30 dnech. Jednání žalobce vykazovalo souvislost v předmětu útoku, kterým byl vždy zájem spotřebitelů na řádném informování o předchozí nejnižší ceně, je rovněž zřejmá i časová souvislost, jelikož dotčené výrobky byly uváděny do oběhu v de facto stejném časovém období. Také podmínka stejného nebo obdobného způsobu provedení byla v projednávaném případě splněna, neboť žalobce se dopouštěl v zásadě totožného jednání. Stejně tak je dle žalobce dána i poslední podmínka, tedy jednotný záměr, neboť ve vztahu k přestupkům právnických osob postačí, že ačkoli si byla právnická osoba vědoma své zákonné povinnosti, přesto ji nesplnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43). Byly tak naplněny všechny znaky pokračujícího přestupku, které stanoví zákon. Podmínka totožné provozovny, kterou dovozuje stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemá v liteře zákona, v judikatuře tuzemských soudů a v doktríně oporu. Žalobce byl nepřipustně potrestán dvakrát za stejnou věc a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí jsou tak zatížená nezákonností spočívající v procesním pochybení stěžovatelky. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[17] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za ni k tomu pověřený zaměstnanec s odpovídajícím právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud na úvod podotýká, že mezi účastníky řízení nejsou sporné skutkové okolnosti týkající se jednotlivých přestupků, jakož ani to, že v daných případech

pokračování

skutečně došlo k jejich spáchání a k porušení zákona o ochraně spotřebitele tak, jak bylo stěžovatelkou popsáno v napadeném rozhodnutí.

[21] Podle § 41 odst. 1 téhož zákona, „[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“

[22] Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přitom platí, že „[p]okud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení“. Dle odstavce 3 téhož ustanovení dále platí, že „[v]e společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku“.

[23] Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že v nyní posuzované věci došlo v případě žalobce k vícečinnému souběhu, tzn., že žalobce více skutky naplnil znaky skutkové podstaty přestupků a rozhodl o nich v jednom (společném) řízení v rámci věcné a místní příslušnosti správní orgán I. stupně. Nejednalo se tak o pokračující (popř. trvajících) správní delikt na různých místech České republiky. Ze správních rozhodnutí současně plyne, že žalobci byla za použití absorpční zásady uložena pokuta za porušení § 3 odst. 1 písm. c), § 12a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, ve výši 600 000 Kč, resp. 570 000 Kč. Správní orgán I. stupně shledal jako nejzávažnější přestupek uvedený v bodě 2) výroku vzhledem k vyšší majetkové újmě, která vznikla spotřebiteli v důsledku nesprávného účtování a k dalším patnácti spáchaným přestupkům bylo přihlédnuto jako k přitěžujícím okolnostem (viz str. 17 a 18 prvostupňového rozhodnutí; obdobně viz str. 12 napadeného rozhodnutí).

[24] Správní orgány tedy uložily úhrnnou pokutu primárně za nejprísněji trestný (nejzávažnější) přestupek, přičemž při určení její výše přihlédly k ostatním sbíhajícím se deliktům a rovněž ke skutečnosti, že žalobce je z hlediska správního trestání osobou známou a v minulosti mu již byly uloženy pokuty rovněž za porušení povinnosti vyplývající z § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele.

[25] Uvedený postup odpovídá znění § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky; podstata ukládání úhrnného trestu za vícečinný souběh přestupků ve společném řízení spočívá v privilegované formě potrestání pachatele za přestupky spáchané před zahájením takového řízení. Pachateli lze uložit pouze jeden trest téhož druhu, a to podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný (§ 44 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky). Trestání je v tomto případě ovládáno absorpční zásadou, v souladu s níž trestní sazba za nejprísněji přestupek pohlcuje sazby za přestupky mírnější. Při určení výměry úhrnného trestu je třeba vycházet z obecných kritérií pro ukládání sankcí, přičemž nelze přehlédnout, že je sankce ukládána za více přestupků, což „obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla prísnější sankcí“ (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, č. j. 6 A 216/93-34, č. 182/1998 Soudní judikatury ve věcech správních). Při hodnocení souhrnu (tj. všech) sbíhajících se přestupků správní orgán „vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň je oprávněn v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlédnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů“ (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008,

č. j. 5 Afs 9/2008-328, č. 1767/2009 Sb. NSS; shodně např. rozsudky ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 As 87/2010-108; nebo ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 Afs 72/2012-45). Vyjít je proto třeba z povahy a závažnosti nejtěžšího přestupku a na jeho základě a v souvislosti s ním vzít v potaz ostatní delikty, a tím zohlednit všechny zákonem chráněné zájmy; to správní orgány učinily.

[26] Ve společném řízení je třeba projednat přestupky téhož obviněného, pokud je k jejich projednání ve smyslu § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky věcně a místně příslušný jeden správní orgán.

[27] Zákonem o ČOI, ve znění účinném pro projednávanou věc, byly zřízeny inspektoráty mající územní působnost pro konkrétní kraje (§ 1 odst. 3 zákona o ČOI)). O zjištěných nedostacích tedy vždy rozhoduje správní orgán, který zjistil porušení zákona o ochraně spotřebitele ve své územní působnosti. V nyní souzené věci tedy správní orgán I. stupně (Inspektorát Jihočeského kraje a Vysočiny), rozhodoval o neinformování spotřebitele o nejnižší ceně jednotlivých výrobků, které zjistil na provozovnách žalobce ve své působnosti (provozovny v Třeboni, Pelhřimově, Havlíčkově Brodě, Žďáru nad Sázavou, Velkém Meziříčí, Prachaticích, Českém Krumlově, Stříteži, Jindřichově Hradci, Jihlavě, Třebíči, Českých Budějovicích). O jiných přestupcích mimo svou územní působnost nebyl správní orgán I. stupně oprávněn rozhodovat (tedy ani vést společné řízení).

[28] Odkazuje-li krajský soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 1. 6. 2020, č. j. 9 As 299/2019-43 a ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62), dle které mají správní orgány uplatnit absorpci bez ohledu na místní příslušnost, nutno konstatovat, že citovaná judikatura se vztahuje k právní úpravě účinné před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky; Nejvyšší správní soud ze vycházel z toho, že správní orgány měly možnost ve věci vést společné řízení dle § 140 správního řádu („*institut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou*“). S tím souvisí i právní názor NSS, podle něhož v případě přestupků spáchaných v souběhu měla být při stanovení výše pokuty aplikována absorpční zásada zohledňující pokuty uložené předchozími sbíhajícími se rozhodnutími několika místně příslušných inspektorátů.

[29] Otázkou, podle jakých zásad pro ukládání správních trestů u více přestupků je třeba postupovat, byly-li některé z těchto přestupků spáchaný až po zahájení řízení o jiném z nich, se ve skutkově obdobné věci zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51. Dospěl přitom k závěru: „*U přestupků, které byly spáchaný po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán.*“ Nejvyšší správní soud na uvedený rozsudek rozšířeného senátu v podrobnostech odkazuje.

[30] Nejvyšší správní soud současně podotýká, že ve vztahu k projednávané věci je pravomoc inspektorátů stěžovatelky obsažena v zákoně o ČOI, dle kterého v prvním stupni rozhoduje ve správním řízení inspektorát příslušný podle své územní působnosti, o odvolání

pokračování

proti rozhodnutí inspektorátu rozhoduje ústřední inspektorát (§ 1 odst. 5). Jednotlivé inspektoráty coby správní orgány prvního stupně rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti. Nelze se tudíž ani dovolávat aplikace absorpční zásady vůči přestupkům, k jejichž projednání je místně příslušný jiný správní orgán.

[31] Na základě závěrů, k nimž dospěl kasační soud v uvedeném rozsudku rozšířeného senátu, dospěl nyní rozhodující pátý senát k závěru, že stěžovatelka nepochybila, pokud odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Správní orgán I. stupně rozhodl o přestupcích spáchaných v souběhu v rámci jeho zákonem stanovené působnosti ve společném řízení podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a uložil úhrnnou pokutu za nejpřísněji trestný (nejzávažnější) přestupek, přičemž při určení její výše přihlédl k ostatním sbíhajícím se přestupkům. Postup správního orgánu I. stupně, potažmo stěžovatelky, tak byl v souladu se zněním a účelem zákona o odpovědnosti za přestupky.

[32] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených nemůže přisvědčit hodnocení krajského soudu, podle něhož měla být v napadeném rozhodnutí stěžovatelky stanovena výše pokuty v souladu s absorpční zásadou i za přestupky spáchané v jiné územní působnosti. Důvod, na němž krajský soud založil svůj závěr o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatelky, se opírá o právní názor překonaný rozšířeným senátem v nyní projednávané věci. Krajský soud tedy nesprávně posoudil právní otázku, která je pro věc rozhodná. Úvahy krajského soudu stran absence absorpční zásady v přestupkovém řízení před správním orgánem I. stupně je proto nutno odmítnout.

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

[34] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu